

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
W BYDGOSZCZY

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Bydgoszczy w roku 2023

Do użytku wewnętrznego

Bydgoszcz, styczeń 2024 rok

SPIS TREŚCI

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI.....	1
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w roku 2023	1
ROZDZIAŁ I.....	3
ZAGADNIENIA OGÓLNE.....	3
1. Obsada osobowa	3
2. Wpływ spraw i wyniki postępowania	4
ROZDZIAŁ II.....	6
WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA.....	6
1. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych i postępowania podatkowego	6
2. Sprawy ogólnoadministracyjne	14
3. Postępowanie egzekucyjne	21
ROZDZIAŁ III.....	23
WYMIERZONE GRZYWNY	23
ROZDZIAŁ IV	24
POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE.....	24
ROZDZIAŁ V	25
PRAWO POMOCY	25
ROZDZIAŁ VI.....	26
POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU	26
1. Narady.....	26
2. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe.....	26
3. Wydział Informacji Sądowej.....	26
ROZDZIAŁ VII	28
DANE TELEADRESOWE	28
ROZDZIAŁ VIII.....	31
TABELA.....	31
1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2023 r.	31
2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2023.....	32
3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2023	34
4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpłynięciem skargi	36
5. Terminowość załatwiania spraw	36
6. Wpływ skarg kasacyjnych	37
7. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów.....	38

ROZDZIAŁ I

ZAGADNIENIA OGÓLNE

1. Obsada osobowa

Struktura Sądu obejmującego swą właściwością teren województwa kujawsko – pomorskiego opierała się niezmiennie na pracy dwóch Wydziałów Orzeczniczych oraz Wydziału Informacji Sądowej.

W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Bydgoszczy na koniec okresu sprawozdawczego orzekło 17 sędziów i 2 asesorów sądowych.

W Wydziale I, który zajmował się sprawami: cen, opłat i kar za przejazd pojazdem nienormatywnym, transportu drogowego i przewozów, profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, ustalania liczby punktów sprzedaży, zasad usytuowania miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych, gier losowych i zakładów wzajemnych, zobowiązań podatkowych, ubezpieczeń majątkowych, ceł, spraw kapitałowych i bankowości, finansów publicznych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, orzekali: sędzia WSA Jarosław Szulc – Wiceprezes Sądu i Przewodniczący Wydziału I, sędzia WSA Halina Adamczewska–Wasilewicz – Zastępca Przewodniczącego Wydziału I, sędzia WSA dr Leszek Kleczkowski, sędzia WSA Mirella Łent, sędzia WSA Urszula Wiśniewska, sędzia WSA dr hab. Agnieszka Olesińska, sędzia WSA Tomasz Wójcik i asesor sądowy Joanna Ziółek.

W Wydziale II, do którego trafiały pozostałe sprawy z zakresu właściwości Sądu orzekali: sędzia WSA Leszek Tyliński – Prezes Sądu i Przewodniczący Wydziału II, sędzia WSA Elżbieta Piechowiak – Zastępca Przewodniczącego Wydziału II, sędzia WSA Jerzy Bortkiewicz, sędzia WSA Joanna Brzezińska, sędzia WSA Joanna Janiszewska-Ziółek, sędzia WSA Katarzyna Korycka, sędzia WSA Anna Klotz - Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej i Rzecznik Prasowy Sądu, sędzia WSA Renata Owczarzak, sędzia WSA Grzegorz Saniewski, sędzia WSA Jarosław Wichrowski i asesor sądowy Mariusz Pawełczak.

Podobnie jak w roku poprzedzającym, w Sądzie zatrudnionych było dwóch referendarzy, zajmujących stanowiska w poszczególnych wydziałach orzeczniczych. Referendarze orzekali w sprawach z zakresu prawa pomocy oraz wykonywali inne bieżące czynności zlecone przez Przewodniczących Wydziałów.

2. Wpływ spraw i wyniki postępowania

W 2023 roku odnotowano wpływ 2416 skarg w ramach postępowania sądoadministracyjnego, z czego 2154 skarg wpisano do repertorium SA. W 206 sprawach przedmiotem była bezczynność organów. W repertorium SO zarejestrowano w tym czasie 56 spraw.

Najwięcej skarg wniosły osoby fizyczne – 1895, tj. 78 % ogólnej liczby skarg. Osoby prawne i inne jednostki organizacyjne wniosły 378 skarg, tj. 16 % ogólnej liczby skarg. W 20 sprawach podmiotem skarżącym była organizacja społeczna. Prokurator jako strona skarżąca wystąpił w 121 sprawach. Ponadto 2 skargi wniosł do tut. Sądu Rzecznik Praw Obywatelskich.

Większość złożonych w 2023 r. skarg na akty i czynności stanowiły skargi z zakresu:

- pomocy społecznej – 524,
- podatków i innych świadczeń pieniężnych – 393,
- środków publicznych – 163,
- zagospodarowania przestrzennego – 133,
- budownictwa – 128,
- dróg publicznych i transportu - 108,
- ochrony zdrowia - 90.

W sprawach skarg na bezczynność odnotowano największy wpływ w następujących dziedzinach:

- informacja publiczna i prawo prasowe – 107,
- sprawy dotyczące cudzoziemców – 28,
- budownictwo – 17.

Poziom wpływ skarg na przestrzeni kilku ostatnich lat przedstawia poniższa tabela.

Rok	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Wpływ	2799	2691	2749	2600	2136	2227	2770	2266	2416

W 2023 roku w porównaniu do roku poprzedniego wniesiono o 127 więcej skarg SA i o 6 więcej skarg SAB.

Do Wydziału I w 2023 r. wpłynęło łącznie 714 spraw (SA i SAB). Na ogólną liczbę składanych skarg składały się w przeważającej części sprawy: z zakresu podatków i świadczeń pieniężnych - 393, środków publicznych – 168, subwencji unijnych i funduszy strukturalnych - 94.

W Wydziale II Sądu na ogólną liczbę 1646 złożonych w 2023 roku skarg (SA i SAB) składały się między innymi sprawy z zakresu: budownictwa – 145, dróg i transportu drogowego – 71, ochrony środowiska – 62, zagospodarowania przestrzennego – 134, ochrony zdrowia – 93, ustroju samorządu terytorialnego – 78, pomocy społecznej – 529, informacji publicznej – 121.

W roku 2023 załatwionych zostało łącznie 2368 skarg (w roku 2022 – 2505 skarg). Współczynnik sprawności postępowania w 2023 r. wyniósł w przybliżeniu 4,1 (pozostałość – 810, dzielona przez średnie miesięczne załatwienia - około 197).

Na ogólną liczbę załatwień w omawianym okresie, składały się 2154 sprawy zarejestrowane w repertorium SA oraz 206 spraw odnotowanych w repertorium SAB. W tym samym czasie załatwiono 56 spraw SO. Na koniec 2023 r. pozostało do załatwienia 718 skarg SA, 74 sprawy SAB oraz 18 spraw SO.

Szczegółowe dane liczbowe, dotyczące załatwienia skarg w 2023 r., zawarto w tabelach (załączonych w Rozdziale VIII opracowania).

W 2023 roku pełnomocnicy organów administracji zgłosili udział w 275 sprawach. Z kolei udział adwokatów, jako pełnomocników skarżących i pełnomocników postępowania miał miejsce w 283 sprawach. Radcowie prawni, jako pełnomocnicy skarżących i uczestników postępowania wystąpili w 433 sprawach. Doradcy podatkowi reprezentowali skarżących i uczestników postępowania w 10 sprawach. Prokuratorzy zgłosili swój udział w 137 rozstrzygniętych sprawach. W jednej ze spraw odnotowano udział Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

ROZDZIAŁ II

WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA

1. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych i postępowania podatkowego

1. 1. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych.

W sprawie sygn. akt **I SA/Bd 8/23** spór sprowadzał się do tego, czy strona może skorzystać z tzw. ulgi pro wzrostowej na podstawie ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2587 z późn. zm., dalej: u.p.d.o.p.), w sytuacji, gdy piwo nie jest wytwarzane przez nią, lecz przez podwykonawców, według receptury spółki.

Oceniając zaskarżoną indywidualną interpretację z punktu widzenia legalności Sąd uznał, iż nie narusza ona prawa.

Z wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wynikało, że spółka prowadzi działalność gospodarczą w branży piwowarskiej. Polega ona na zlecaniu podwykonawcom produkcji piwa według własnej receptury, a następnie rozlewu do beczek lub butelek i puszek sygnowanych logo browaru. Przygotowane w ten sposób piwo jest sprzedawane zainteresowanym sklepom, obiektom gastronomicznym jak bary, puby, restauracje itp. lub dalszym pośrednikom. Wnioskodawca myślał o skorzystaniu z wprowadzonej z początkiem 2022 r. tzw. ulgi pro wzrostowej, która została ustanowiona z myślą o podmiotach szukających rynków zbytu i ponoszących wydatki na reklamę nowych produktów, która dałaby mu możliwość podwójnego odliczenia niektórych kosztów związanych z opisaną powyżej aktywnością. W związku z tym skarżący zadał pytanie, czy na podstawie przedstawionego stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego ma możliwość skorzystania z ulgi wymienionej w art. 18 eb u.p.d.o.p. ? Stanowisko wnioskodawcy, że może skorzystać z tej ulgi, organ uznał za nieprawidłowe, z uwagi na to, że nie wytwarza on sprzedawanego produktu (piwa).

W myśl art. 18eb ust. 1 u.p.d.o.p. podatnik uzyskujący przychody inne niż przychody z zysków kapitałowych odlicza od podstawy opodatkowania, ustalonej zgodnie z art. 18, koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów do wysokości dochodu uzyskanego przez

podatnika w roku podatkowym z przychodów innych niż przychody z zysków kapitałowych, nie więcej jednak niż 1.000.000 zł w roku podatkowym. Według art. 18 eb ust. 2 u.p.d.o.p. przez produkty rozumie się rzeczy wytworzone przez podatnika. W świetle art. 18 eb ust. 3 up.d.o.p. przez zwiększenie przychodów ze sprzedaży produktów, o których mowa w ust. 1, rozumie się odpłatne zbycie produktów do podmiotu niebędącego podmiotem powiązaniem w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4. Zgodnie natomiast art. 18 eb ust. 4 u.p.d.o.p. podatnik jest uprawniony do skorzystania z odliczenia pod warunkiem, że w okresie 2 kolejno następujących po sobie lat podatkowych, licząc od roku podatkowego, w którym poniósł koszty zwiększenia przychodów, o których mowa w ust. 1, zwiększył przychody ze sprzedaży produktów w stosunku do przychodów z tego tytułu ustalonych na ostatni dzień roku podatkowego poprzedzającego rok poniesienia tych kosztów lub osiągnął przychody ze sprzedaży produktów dotychczas nieoferowanych lub osiągnął przychody ze sprzedaży produktów dotychczas nieoferowanych w danym kraju. Według zaś art. 18eb ust. 7 u.p.d.o.p. za koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów uznaje się koszty: 1) uczestnictwa w targach poniesione na: a) organizację miejsca wystawowego, b) zakup biletów lotniczych dla pracowników, c) zakwaterowanie i wyżywienie dla pracowników; 2) działań promocyjno-informacyjnych, w tym zakupu przestrzeni reklamowych, przygotowania strony internetowej, publikacji prasowych, broszur, katalogów informacyjnych i ulotek, dotyczących produktów; 3) dostosowania opakowań produktów do wymagań kontrahentów; 4) przygotowania dokumentacji umożliwiającej sprzedaż produktów, w szczególności dotyczącej certyfikacji towarów oraz rejestracji znaków towarowych; 5) przygotowania dokumentacji niezbędnej do przystąpienia do przetargu, a także w celu składania ofert innym podmiotom.

Powyższa ulga skierowana jest do podatników, u których w następstwie poniesienia określonych wydatków doszło do zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów. Istotą wprowadzonej ulgi jest umożliwienie podatnikom podwójnego uwzględnienia w rozliczeniu podatkowym kosztów podatkowych poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów. Celem ulgi jest zachęcenie przedsiębiorców do rozwoju swojej działalności i rozszerzania jej nie tylko na rynku krajowym, lecz także na rynkach zagranicznych (por. druk sejmowy nr 1532, Sejm IX kadencji). Ulga odnosi się wyłącznie do wytwarzanych przez podatnika produktów materialnych, a zatem nie znajduje zastosowania np. w działalności handlowej.

Odliczenie wynikające z powyższych przepisów ma charakter warunkowy i limitowany. Dotyczy bowiem wyłącznie kosztów uzyskania przychodów poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów do wysokości dochodu uzyskanego przez podatnika w roku podatkowym z pozarolniczej działalności gospodarczej, a jednocześnie nie może przekraczać 1.000.000 zł w roku podatkowym. Ograniczony jest również katalog poniesionych wydatków rozliczanych w ramach ulgi.

Spór w rozpatrywanej sprawie sprowadzał się do tego, czy strona może skorzystać z omawianej ulgi w sytuacji, gdy piwo nie jest wytwarzane przez nią, lecz przez podwykonawców, według receptury spółki. Zdaniem skarżącej, zlecenie produkcji piwa podwykonawcom nie wpływa na prawdziwość tezy, że ostateczny produkt jest efektem ogromnego nakładu pracy po stronie browaru i nie powstałby bez jego inicjatywy. Spółka uważała, że piwo opiera się na wykreowanym i realizowanym przez nią koncepcie, posiada określony zestaw cech i jest produktem, za który w pełni odpowiada.

Sąd podkreślił, że warunkiem skorzystania z powyższej ulgi jest to, aby produkt (w tym wypadku piwo) został wytworzony przez podatnika (art. 18eb ust. 2 u.p.d.o.p.). Zgodnie z regułami języka normatywnego, w aktach prawnych należy posługiwać się poprawnymi wyrażeniami językowymi w ich podstawowym i powszechnie przyjętym znaczeniu i unikać posługiwania się określeniami specjalistycznymi, jeśli mają odpowiednik w języku powszechnym (por. wyrok SN z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97). W języku potocznym „wytwarzać” to „produkować coś, tworząc wydzielać coś” (por. „Słownik języka polskiego” pod red. M. Szymczaka, Warszawa 1981, t. III, s. 862). Na gruncie zatem wykładni językowej ze wsparcia w ramach ulgi mogą zatem skorzystać podatnicy, którzy sami wytworzyli dany produkt. Także w orzecznictwie niejednokrotnie zwracano uwagę, że wytworzyć można składnik majątku wymagający procesu wytwórczego, rozłożonego w czasie i składającego się z etapów produkcji, co przeciwstawić należy nabyciu już gotowego składnika majątkowego, które ma charakter jednorazowy (por. wyroki: WSA w Białymstoku z dnia 28 października 2022 r., I SA/Bk 351/22; WSA w Warszawie z dnia 10 maja 2018 r., III SA/Wa 1897/17). "Nabycie" i "wytworzenie" wzajemnie się więc wykluczają; coś, co zostało nabyte przez danego podatnika, nie może być uznane za wytworzone przez niego, i na odwrót.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd stanął na stanowisku, że przez produkty, o których mowa w art. 18eb ust. 2 u.p.d.o.p., należy rozumieć rzeczy, a więc przedmioty materialne, wyprodukowane w całości, w sposób bezpośredni i samodzielnie przez podatnika (por. wyrok WSA w Białymstoku z dnia 18 stycznia 2023 r., I SA/Bk 497/22). Wykładnia ta nie pozostaje w sprzeczności z celem powyższej regulacji, gdyż zwiększenie przychodów ze sprzedaży odnosi się nie do każdej aktywności gospodarczej podatnika, lecz tylko działalności produkcyjnej.

Tymczasem spółka zleca wytwarzanie piwa podwykonawcom. Jak trafnie zauważył organ, nabywa już gotowy produkt, który sprzedaje pod własną marką. Pośredniczy między wytwórcą a odbiorcami piwa. Nie zajmuje się więc produkcją piwa, lecz jego dystrybucją. Działalności spółki bliżej jest w istocie do działalności handlowej, polegającej na dalszej odsprzedaży, pod własną marką, wcześniej nabytych produktów, nie zaś działalności produkcyjnej co uniemożliwiało, na co wskazał Sąd, zastosowanie ulgi prozdrowotowej.

Sąd uznał że okoliczność, że piwo nie powstałoby bez inicjatywy skarżącej oraz że jest produktem, za który odpowiada nie zmienia faktu, iż nie wytwarza go (produkuje). Dla uzasadnienia swoich racji skarżąca odwoływała się do językowego znaczenia słowa „produkt”. Skoro jednak w art. 18eb ust. 2 u.p.d.o.p. zawarta jest legalna definicja „produktu”, to odwoływanie się do słownikowego znaczenia tego terminu jest nieuzasadnione. W rezultacie argumenty skarżącej nie zasługiwały, zdaniem Sądu, na uwzględnienie i organ zasadnie uznał, że nie może ona skorzystać z omawianej ulgi.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

1. 2. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku od towarów i usług

Przedmiotem sporu w sprawie sygn. akt I **SA/Bd 592/22** było zagadnienie prawa do odliczenia podatku naliczonego - w rozliczeniu podatku od towarów i usług - w odniesieniu do transakcji nabycia nieruchomości udokumentowanej aktem notarialnym w sytuacji, gdy sprzedawca odmawia wystawienia faktury VAT.

Z wniosku o wydanie interpretacji wynikało, że spółka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nabyła działki gruntu przeznaczone pod zabudowę jednorodzinną oraz budowę dróg wewnętrznych. Głównym przedmiotem prowadzonej przez nią działalności jest budownictwo mieszkaniowe. Ponadto oświadczyła, że jest czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług, a sprzedaż

stanowi dostawę towaru w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, opodatkowaną według stawki 23% i nie jest z tego podatku zwolniona. Jednocześnie sprzedawca złożył – co wynika z treści aktu notarialnego – właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego oświadczenie o wyborze opodatkowania podatkiem od towarów i usług. W dniu zawarcia umowy sprzedawca zapewnił spółkę, że możliwe jest odliczenie podatku naliczonego na podstawie aktu notarialnego, po czym w piśmie skierowanym do skarżącej wskazał, że w jego ocenie brak jest podstaw prawnych do wystawienia faktury VAT, dokumentującej powyższą transakcję i w konsekwencji odmówił udokumentowania transakcji w ten sposób. Sprzedawca poinformował również, że nie jest podatnikiem podatku od towarów i usług.

W związku z tym, spółka zadała pytanie: czy jest uprawniona do odliczenia podatku od towarów i usług dla dostawy działek, którego wysokość została określona w umowie zawartej w formie aktu notarialnego, mimo odmowy wystawienia przez sprzedawcę faktury VAT?

Spółka uznała, że w opisanej sytuacji, przysługuje jej prawo do odliczenia podatku naliczonego wykazanego w umowie sprzedaży sporządzonej w formie aktu notarialnego.

Z poglądem tym nie zgodził się organ wskazując, że prawo do odliczenia podatku naliczonego uzależnione jest od posiadania przez skarżącą faktury VAT, co wynika z art. 106 b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2021 r., poz. 685 ze zm., dalej: ustawa o VAT). W efekcie powyższy sposób udokumentowania nabycia działek gruntu, mimo że nabycie nastąpiło w celu wykorzystania ich do czynności opodatkowanych podatkiem od towarów i usług oznacza, że skarżącej nie przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego z tego tytułu. Organ przyjął, że nabycie nieruchomości nastąpiło wprawdzie w celu wykorzystania ich do czynności opodatkowanych podatkiem od towarów i usług, to na przeszkodzie do skorzystania z prawa do odliczenia stoi brak udokumentowania transakcji w postaci faktury VAT.

W sporze tym Sąd przyznał rację spółce. Sąd przywołał art. 86 ust. 1 ustawy o VAT. Wskazał, że przy interpretacji przepisów art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a) ustawy o VAT nie można pominąć przepisów dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz ich wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zauważył, że system odliczeń ma na celu całkowite uwolnienie przedsiębiorcy od ciężaru VAT należnego

lub zapłaconego w ramach całej działalności gospodarczej tego przedsiębiorcy. Wspólny system VAT zapewnia zatem całkowitą neutralność obciążeń podatkowych działalności gospodarczej, bez względu na cel czy rezultaty tej działalności, pod warunkiem, że działalność ta co do zasady sama podlega opodatkowaniu VAT (wyroki TSUE C-516/14, C-101/16). Odliczenie podatku naliczonego wymaga spełnienia materialnych i formalnych przesłanek, uregulowanych odpowiednio w art. 168 lit. a) i art. 178 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE. W odniesieniu do przesłanek materialnych wymaganych do powstania prawa do odliczenia art. 168 lit. a) dyrektywy stanowi, że w celu skorzystania z omawianego prawa, po pierwsze - dany podmiot musi być podatnikiem w rozumieniu tejże dyrektywy, oraz po drugie - towary i usługi, które mają być podstawą tego prawa, powinny być wykorzystywane przez podatnika na późniejszym etapie obrotu na potrzeby jego własnych opodatkowanych transakcji, a owe towary i usługi powinny być dostarczone przez innego podatnika znajdującego się na wcześniejszym etapie obrotu. W odniesieniu do przesłanek formalnych dotyczących tego prawa z art. 178 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE wynika, że jego wykonanie jest uzależnione od posiadania faktury sporządzonej zgodnie z art. 226 tej dyrektywy (wyroki TSUE: C-280/10, C-277/14, C-518/14, C-664/16).

Mając na względzie zasadę neutralności podatku VAT, z odwołaniem się do orzecznictwa TSUE (m.in. wyroku TSUE C-235/21), WSA wskazał na prymat warunków materialnoprawnych przy realizacji prawa do odliczenia podatku naliczonego nad wymogami formalnymi. Podkreślił, że ta podstawowa zasada wymaga, aby prawo do odliczenia podatku naliczonego zostało przyznane w razie spełnienia przesłanek materialnych, nawet jeśli podatnicy nie spełnili niektórych wymagań formalnych, w szczególności jeśli organy dysponują informacjami, że spełnione są materialne przesłanki do realizacji tego prawa. Ograniczenie prawa do odliczenia, o którym mowa w art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, gdy podatnik naruszył wymogi formalne, wynikające z przepisów tej ustawy, może wystąpić wówczas, gdy te naruszenia uniemożliwiają dostarczenie dowodów na spełnienie wymagań materialnych do przyznania prawa do odliczenia. Nie może natomiast stanowić dodatkowej sankcji w sytuacji, gdy organy nie negują wystąpienia transakcji opodatkowanych u kontrahentów podatnika ani nie stawiają podatnikowi zarzutów uczestniczenia w oszustwie czy nadużyciu prawa.

W świetle powyższego Sąd uznał, że organ naruszył art. 86 ust. 1 ustawy o VAT przyjmując, że brak faktury VAT dokumentującej nabycie nieruchomości pozbawia nabywcę prawa do odliczenia podatku naliczonego, w sytuacji, gdy z przedstawionego stanu faktycznego wynika, że spełnione zostały materialne przesłanki prawa do odliczenia podatku naliczonego, w szczególności przyjęcia przez organ w interpretacji, że nabycie działek nastąpiło w celu wykorzystania ich do czynności opodatkowanych podatkiem od towarów i usług. Zdaniem Sądu, następstwem powyższego było błędne stanowisko wyrażone na tle art. 86 ust. 10 oraz ust. 10 b pkt 1 ustawy o VAT.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

1. 3. Wznowienie postępowania podatkowego

Przedmiotem sporu w sprawie sygn. akt **I SA/Bd 271/23** była zasadność odmowy uchylenia decyzji ostatecznej w wyniku wznowienia postępowania, wobec stwierdzenia braku przesłanki określonej w art. 240 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 ze zm.; dalej: O.p.). Decyzją ostateczną, która miałaby zostać uchylona, była decyzja organu podatkowego określająca skarżącemu, jako płatnikowi wysokość należności z tytułu niepobranego lub pobranego, a niewpłaconego podatku dochodowego od osób fizycznych oraz orzekająca o odpowiedzialności podatkowej strony, jako płatnika za zobowiązania w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zaliczek na ten podatek od łącznej sumy dokonanych wypłat wynagrodzeń z tytułu umów o pracę.

Sąd wyjaśnił, że wznowienie postępowania jest instytucją nadzwyczajną, stanowiącą wyjątek od zasady trwałości decyzji administracyjnej. Wznowienie postępowania, w ramach którego dopuszczalna jest weryfikacja decyzji ostatecznej w trybie nadzwyczajnym, nie może więc zastępować kontroli sprawowanej w postępowaniu zwykłym w ramach postępowania odwoławczego. Dlatego też wyłącznym celem tego postępowania jest ustalenie czy postępowanie zakończone ostateczną decyzją dotknięte było jedną z kwalifikowanych wad przewidzianych w art. 240 § 1 O.p., a następnie, w zależności od poczynionych ustaleń, wydanie jednego z możliwych rozstrzygnięć, przewidzianych w art. 245 § 1 O.p. Zatem instytucja wznowienia postępowania podatkowego nie może być wykorzystywana do

ponownej pełnej merytorycznej kontroli decyzji ostatecznej, wydanej w postępowaniu zwykłym, ponieważ nie jest to kontynuacja postępowania zwykłego, a odrębne postępowanie nadzwyczajne. Toczy się ono tylko w zakresie oceny, czy zachodzą przesłanki określone w art. 240 § 1 O.p. i w takim też zakresie rozstrzygnięcie organu podatkowego podlega kontroli sądowej.

Skarżący wniosek o wznowienie postępowania oparł o przepis art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., mający swój odpowiednik w art. 240 § 1 pkt 5 O.p. Skarżący podał, że podstawą wniosku o wznowienie postępowania są nowe dowody, nieznane organowi w dacie wydania decyzji, a mianowicie faktury „kosztowe” załączone do wniosku zgodnie z przedłożonym zestawieniem. Sąd zauważył, że decyzja ostateczna została wydana w związku z obowiązkiem strony wynikającym z art. 31 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2012 roku, poz. 361 ze zm.; dalej: u.p.d.o.f.). Na tle tego przepisu przyjmowano, że zakłady pracy są obowiązane obliczać i pobierać zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują w tych zakładach pracy przychody ze stosunku pracy, stosunku służbowego, pracy nakładczej, spółdzielczego stosunku pracy oraz gdy pracodawcy wypłacają zasiłki pieniężne z ubezpieczenia społecznego. Dodatkowo ustawodawca wskazał, że spółdzielnie pracy mają obowiązek obliczyć i pobrać podatek z tytułu udziału w nadwyżce bilansowej.

Mając to na uwadze, w ocenie WSA, organ w zaskarżonej decyzji słusznie stwierdził, że przedłożone przez skarżącego wraz z wnioskiem o wznowienie postępowania dokumenty (faktury dotyczące nabycia towarów i usług związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą) nie mają wpływu na rozliczenie zaliczek dokonane w decyzji wydanej dla skarżącego jako płatnika. Skarżący nie prowadził bowiem spółdzielni pracy, w której wysokość zaliczek na podatek byłaby zależna od udziału w nadwyżce bilansowej. Skarżący prowadził jednoosobową działalność gospodarczą, zatem osiągnięte przez jego przedsiębiorstwo wyniki finansowe nie miały znaczenia dla wykonania obowiązków strony wynikających z art. 31 u.p.d.o.f. Powyższe oznaczało, że niezależnie od tego czy suma przychodów prowadzonej przez stronę działalności była wyższa od sumy kosztów tej działalności, to skarżący był zobowiązany do naliczania, pobierania i odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od przychodów osób zatrudnionych w jego przedsiębiorstwie. W konsekwencji przedłożone przez skarżącego wraz z wnioskiem o wznowienie postępowania dokumenty – w ocenie Sądu - nie miały istotnego znaczenia dla

sprawy rozstrzygniętej decyzją ostateczną, ponieważ faktury za nabyte przez skarżącego towary i usługi oraz wynikające z nich kwoty nie wpływają na wysokość wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie skarżącego. Zdaniem Sądu, skoro wskazane dokumenty nie miały istotnego znaczenia dla sprawy w rozumieniu przepisu art. 240 § 1 pkt 5 O.p., to ich treść nie może stanowić podstawy do wzruszenia decyzji ostatecznej. Powołując się również na orzecznictwo sądownoadministracyjne, Sąd stwierdził, że istotną dla sprawy nową okolicznością w rozumieniu art. 240 § 1 pkt 5 O.p. może być tylko taka okoliczność, która ma wpływ na odmienne rozstrzygnięcie sprawy zakończonej decyzją ostateczną, czyli może spowodować, że we wznowionym postępowaniu zapadłaby co do swej istoty decyzja odmienna od rozstrzygnięcia dotychczasowego.

W ocenie Sądu w kontrolowanej sprawie sytuacja taka nie występowała, bowiem przedłożone wraz z wnioskiem o wznowienie postępowania dokumenty pozbawione były przymiotu istotności dla sprawy, w której została wydana decyzja ostateczna. Ponadto skarżący nie wyjaśnił relacji pomiędzy załączonymi do wniosku o wznowienie postępowania dokumentami (fakturami „kosztowymi”), a rozstrzygnięciem decyzji ostatecznej w przedmiocie odpowiedzialności strony jako płatnika zaliczek za należności z tytułu niepobranego lub pobranego, a niewpłaconego podatku dochodowego od osób fizycznych, w związku z dokonaną wypłatą wynagrodzeń z tytułu umów o pracę. W konsekwencji w ocenie Sądu, organ odwoławczy zasadnie utrzymał w mocy decyzję organu I instancji o odmowie uchylenia decyzji ostatecznej ze względu na brak wystąpienia w sprawie przesłanki wznowienia postępowania z art. 240 § 1 pkt 5 O.p., który został przez organ prawidłowo zinterpretowany i zastosowany.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

2. Sprawy ogólnoadministracyjne

2. 1. Przyznanie nagrody za osiągnięte wyniki sportowe

W sprawie sygn. akt **II SA/Bd 756/23** Sąd dokonał oceny, co do prawidłowości zakwalifikowania terminu określonego w załączniku do uchwały Rady Miasta z dnia 19 grudnia 2019 r., nr 308/19 w sprawie określenia szczegółowych zasad, trybu przyznawania oraz rodzajów i wysokości nagród i wyróżnień za uzyskane wyniki sportowe i osiągnięcia w działalności sportowej (Dz. Urz. Woj. Kuj.-Pom. 2019 r.

poz. 7513) – terminu do składania wniosku o przyznanie nagród za osiągnięte wyniki sportowe – jako terminu prawa materialnego. Organ odwoławczy stanął na stanowisku, że przekroczenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie nagrody dla skarżącej skutkuje niedopuszczalnością merytorycznego jego rozpoznania. W ocenie skarżącej zachowała ona wymóg określony ww. § 4 ust 2 załącznika do uchwały, zachowała bowiem termin do wnioskowania o przyznanie nagrody z uwagi na brzmienie art. 57 § 4 k.p.a. W tak zakreślonym sporze między stronami Sąd uznał, że rację ma organ odwoławczy.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1133, dalej określanej skrótem u. o s.), jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe. Ten przepis nie jest samoistnym źródłem publicznego prawa podmiotowego w postaci roszczenia o stypendium sportowe, czy nagrodę za osiągnięte wyniki i to w określonej wysokości za uzyskane wyniki sportowe. Aby mówić o prawie podmiotowym w takiej postaci, przepis ustawy musiałby kształtować wszystkie elementy podmiotowe i przedmiotowe roszczenia o wypłatę stypendium. Tak jednak nie jest. Przyznanie nagrody, ustanowienie stypendium nie jest bowiem prawnym obowiązkiem danej jednostki samorządu terytorialnego. Ustawodawca pozostawił jednostkom istotną swobodę w zakresie podjęcia decyzji o utworzeniu takiego narzędzia wsparcia rozwoju sportu na jej terytorium. Także normy zadaniowe i kompetencyjne gminy określone w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713, z późn. zm.) nie nakładają na gminy obowiązku podjęcia uchwały ustanawiającej stypendium sportowe. To gmina decyduje samodzielnie, w jaki sposób realizuje konstytucyjny obowiązek popierania rozwoju kultury fizycznej, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży oraz w jaki sposób realizuje zadania własne w dziedzinie kultury fizycznej. Co więcej - ustawodawca w sposób jednoznaczny pozostawił gminom, które zdecydują się na formę indywidualną wsparcia kultury fizycznej, stosunkowo duży zakres swobody w kwestii przesłanek przyznawania stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień. Zgodnie z delegacją ustawową, zawartą w art. 31 ust. 3 ww. ustawie, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa, w drodze uchwały, szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród

i wyróżnień, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.

Organ stanowiący gminy ma zatem prawo zdecydować, czy w ogóle ustanowić w gminie nagrodę sportową (art. 31 ust. 1 ustawy o sporcie), a kiedy się na to zdecyduje, ma prawo określić szczegółowe zasady jej przyznawania i pozbawiania. W swobodzie decydowania o zasadach przyznawania nagrody i jej pozbawiania, leży również decyzja o tym do kiedy można skutecznie ubiegać się o przyznanie nagrody za wyniki osiągnięte w roku poprzedzającym złożenie wniosku - co w ocenie Sądu ma sens w przypadku nagród jednorazowych, wypłacanych po osiągnięciu sukcesu sportowego w minionym roku.

Korzystając z powołanego uprawnienia Rada Miejska w Toruniu w dniu 19 grudnia 2019 r. podjęła uchwałę nr 308/19. W § 4 ust. 2 załącznika do uchwały wskazano, że podmioty uprawnione mogą składać wnioski o przyznanie nagród zawodnikom i trenerom oraz o przyznanie wyróżnień dla zawodników do dnia 15 stycznia każdego roku, za wyniki sportowe osiągnięte w poprzednim roku kalendarzowym. W ustępie 7 § 4 załącznika do ww. uchwały przewidziano zaś skutek przekroczenia terminu do ubiegania się o przyznanie nagrody (stypendium, wyróżnienia) w postaci pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że § 4 załącznika do uchwały przewiduje tryb wnioskowy i określa zasady ubiegania się o przyznanie nagrody. Strona skarżąca nie kwestionowała również tego, że § 4 załącznika do uchwały zawiera obowiązki ciążące na beneficjencie nagrody (złożenie wniosku wraz z jego uzasadnieniem oraz dołączenie określonych dokumentów w określonym terminie). Skarżąca odmiennie oceniała jedynie skutek ich niedopełnienia, a mianowicie przyjmowała, że nie pociąga ono za sobą utraty prawa do uzyskania nagrody.

W ocenie Sądu, takie stanowisko nie zasługiwało na aprobatę. Otóż § 4 w ust. 2 załącznika do uchwały wprowadza kolejną zasadę warunkującą uzyskanie nagrody (stypendium, wyróżnienia). Mianowicie obliguje on beneficjenta do złożenia wniosku i przedłożenia dokumentów w określonym terminie. Tym samym uzależnia skorzystanie z tego prawa od dopełnienia tych powinności.

Obwarowanie obowiązku przedłożenia dokumentów w ściśle określonym terminie o charakterze materialnoprawnym stanowiło zdaniem Sądu, podstawę twierdzenia, że jest to warunek niezbędny dla uzyskania uprawnienia do ubiegania się o przyznanie nagrody (stypendium, wyróżnienia). Nie można go zatem traktować

jako obowiązku o charakterze niejako informującym, nie mającym wpływu na prawo ubiegania się o nagrodę za wyniki sportowe.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również, zdaniem Sądu, pogląd skarżącej, że brak jest podstaw ku temu, aby z nieterminową realizacją obowiązku z § 4 ust. 2 załącznika do uchwały wiązać skutek w postaci utraty prawa do nagrody, skoro w ustępie 7 tego przepisu przewidziano skutek natury procesowej – tj. pozostawienie wniosku bez rozpoznania. Skoro dopełnienie przez beneficjenta obowiązku złożenia wniosku i przedłożenia dokumentów w ściśle określonym terminie stanowi warunek przyznania nagrody to nie jest konieczne określenie w uchwale podjętej w oparciu o art. 31 ust. 3 u.o.s. przepisu o konsekwencjach niedotrzymania tego terminu. Ponadto logika uzasadnia twierdzenie, że z niedotrzymaniem terminu określonego prawem wiążą się negatywne konsekwencje dla adresata normy. Zatem podmiot ubiegając się o uzyskanie uprawnienia do skorzystania z określonych środków finansowych winien zdawać sobie sprawę, że naruszenie terminu na dopełnienie obowiązków, które warunkują jego uzyskanie, wywołuje skutek w postaci utraty tego prawa. Z tych też względów trudno zakładać, że klub sportowy, którego zawodniczką jest skarżąca nie miał świadomości tego, że beneficjent nagrody utraci uprawnienie do ubiegania się o jej przyznanie w przypadku nieprzedłożenia w określonym terminie dokumentów wskazanych w § 4 ust. 1 załącznika do uchwały.

Dokonując oceny charakteru terminu wyrażonego w § 4 ust. 2 załącznika do uchwały Sąd uznał za konieczne wskazanie, że co do zasady w prawie występują dwa rodzaje terminów: materialne i procesowe. Terminem procesowym jest okres do dokonania czynności procesowej przez strony lub uczestników postępowania, a jego uchybienie powoduje nieskuteczność takiej czynności. Za termin materialny uważa się natomiast okres, w którym może nastąpić ukształtowanie praw lub obowiązków jednostki w ramach materialnego stosunku administracyjnoprawnego. Różnica między nimi sprowadza się więc do odmiennych skutków ich uchybienia. W przeciwieństwie do terminu procesowego, przywrócenie terminu prawa materialnego jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy taką możliwość przewidują przepisy określające dany termin (uchwała składu 7 sędziów NSA z dnia 14 października 1996 r. sygn. akt OPK 19/96, ONSA 1997/2/56).

Ponadto uchybienie terminu materialnego wywołuje skutek prawny wygaśnięcia praw lub obowiązków o charakterze materialnym. Natomiast uchybienie

terminu procesowego wywołuje skutek prawny w płaszczyźnie procesowej, przez uzależnienie skutków czynności procesowej od zachowania terminu. Zaklasyfikowanie określonego terminu do terminu materialnego lub terminu procesowego powinno być oparte co do zasady na kryterium zamieszczenia normy prawnej, wyznaczającej termin, w ustawie materialnej, czy ustawie procesowej. Oczywiście należy zauważyć, że w polskim systemie prawnym ustawodawca z różnych względów nie przestrzega rozdziału regulacji materialnej i regulacji procesowej, zamieszczając w ustawach materialnych normy procesowe, bądź z kolei w ustawach procesowych normy materialne. Dlatego też założenie to nie może być uznane za wyłącznie miarodajne, a zatem w kwestiach wątpliwych winien być oceniany skutek prawny uchybienia terminu. W takich przypadkach zatem przesądzać winno to, czy uchybienie terminu wyłącza powstanie stosunku materialnoprawnego, czy ogranicza się jedynie do bezskuteczności procesowej czynności, co tylko w następstwie może wpłynąć na sytuację materialnoprawną jednostki. W pierwszym przypadku będziemy mieć do czynienia z terminem materialnym, w drugim z terminem procesowym.

Poddając ocenie termin wynikający z § 4 ust. 2 załącznika do uchwały Sąd zwrócił uwagę, że zawarty został on w akcie prawa materialnego, tj. uchwale jednostki samorządu terytorialnego stanowiącej akt prawa miejscowego. Warunkiem uzyskania nagrody jest złożenie określonych w ust. 1 dokumentów w określonym terminie. A contrario z § 4 ust. 2 wynika, iż niespełnienie warunków określonych uchwałą, tj. nieprzedłożenie owych dokumentów (w tym wniosku wraz z uzasadnieniem) w odpowiednim terminie, powoduje utratę prawa do uzyskania nagrody. Tym samym, zaniedbanie to wywołuje skutek materialnoprawny w postaci niemożności przyznania nagrody. Przekroczenie spornego terminu nie powoduje natomiast żadnych konsekwencji w sferze uprawnień procesowych skarżącej. Trzeba też zauważyć, że złożenie wniosku wraz z dokumentami inicjuje dopiero postępowanie w sprawie przyznania nagrody, a zatem nie sposób mówić o jakichkolwiek uprawnieniach procesowych przed spełnieniem wymogu przedstawienia stosownych dokumentów w określonym terminie. Niedokonanie zatem czynności polegającej na przedłożeniu wymaganych dokumentów w terminie określonym uchwałą spowodowało, że niemożliwa była realizacja materialnoprawnego uprawnienia do ubiegania się o przyznanie nagrody.

W konsekwencji Sąd uznał za niezasadny zarzut naruszenia art. 57 § 4 k.p.a., ponieważ przepis ten odnosi się jedynie do terminów proceduralnych. Przeciwnie stanowisko zostało skrytykowane w doktrynie przedmiotu, jako podważające nie tylko istotę i funkcję terminów prawa materialnego, ale także ratio ich ustanowienia w poszczególnych dziedzinach prawa administracyjnego, a ponadto jako nadużywające technicznych przepisów procesowych do korygowania norm prawa materialnego (zob. A. Wróbel (w:) M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2022, art. 57). Regulacje zawarte w rozdziale 10 k.p.a. odnoszą się wyłącznie do terminów ustanowionych treścią kodeksu postępowania administracyjnego (dr hab. Rafał Stankiewicz w: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz pod red. prof. zw. hab.R. Hausera i prof. zw. dr hab. M. Wierzbowskiego, Warszawa 2017, str. 527).

Orzeczenie nie jest prawomocne.

2. 2. Bezczynność i przewlekłe prowadzenie postępowania w przedmiocie zezwolenia na pobyt czasowy

Sprawa sygn. akt **II SA/Bd 156/22** dotyczyła skargi na przewlekłość postępowania i bezczynność wojewody w sprawie o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. W niniejszej sprawie Sąd rozstrzygnął kwestię, czy wobec cudzoziemca, który nie jest obywatelem Ukrainy i nie przybył na terytorium Polski z terytorium Ukrainy w związku z działaniami wojennymi, mają zastosowanie przepisy art. 100 c i 100 d ustawy z dnia 12 marca 2022 r. o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 103) dotyczące zawieszenia biegu terminów na załatwienie spraw dotyczących udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia m. in. na pobyt czasowy.

Sąd podkreślił, że w dacie złożenia przez skarżącą wniosku do wojewody, obowiązywał już art. 100 c ust. 1 pkt 1 ustawy o pomocy, skutkiem której to regulacji w okresie od dnia 15 kwietnia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. bieg terminów załatwienia spraw dotyczących udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w postępowaniach prowadzonych przez wojewodę (określonych m.in. ww. przepisach k.p.a.) nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu w tym przedziale czasowym. Co więcej mocą kolejnej ustawy nowelizującej - z dnia

13 stycznia 2023 r. (Dz. U. z 2023 r., poz. 185) do ustawy o pomocy dodano art. 100 d, który wydłużał ww. okres do 24 sierpnia 2023 r.

Powołane regulacje miały zastosowanie tylko w odniesieniu do okresu, w którym obowiązywała zaistniała sytuacja. Inaczej rzecz ujmując, w okresie od dnia 15 kwietnia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. (ówczesnie 24 sierpnia 2023r.) organy administracji nie pozostawały w beczynności i nie prowadziły postępowania przewlekłe, i nie można wyciągać w stosunku do nich negatywnych konsekwencji w postaci wymierzania kar i grzywien, ani zasądzać od nich sum pieniężnych na rzecz skarżących za niewydanie rozstrzygnięć w terminach określonych przepisami prawa, jednak tylko w odniesieniu do beczynności lub przewlekłości powstałych w takich okresach. Powołany art. 100 c ustawy o pomocy był wyjątkiem wprowadzonym na czas szczególny, do którego nie można odnosić bezwzględnie zasad postępowania administracyjnego dotyczących czasu jego trwania. W sytuacji, kiedy należy wspierać osoby uciekające przed konfliktem zbrojnym nie można było, jak podkreślił Sąd, wymagać od organów normalnego funkcjonowania i prowadzenia postępowania z zachowaniem terminów ustawowych.

Sąd zauważył również, że ustawodawca w ustawie o pomocy użył w powołanym przepisie pojęcia "cudzoziemiec", którego wcześniej w tej ustawie nie zdefiniowano. Z kolei sama ustawa odnosiła się do obywateli Ukrainy lub obywateli Ukrainy posiadających Kartę Polaka, którzy przybyli do Polski od 24 lutego 2022 r. w związku z działaniami wojennymi na obszarze Ukrainy i tymi pojęciami ustawodawca konsekwentnie posługuje się w tej ustawie. Definicji pojęcia "cudzoziemiec" należało zatem, w ocenie Sądu, poszukiwać w ustawie o cudzoziemcach. Zgodnie zaś z jej art. 3 pkt 2 cudzoziemiec, to każdy, kto nie posiada obywatelstwa polskiego. Zatem pojęcie "cudzoziemca" miało szerszy zakres niż pojęcie "obywatel Ukrainy". Dotyczy osób mających także inne obywatelstwo nie będące obywatelstwem polskim. Zatem dotyczył on także skarżącej, nie posiadającej obywatelstwa polskiego. W konsekwencji regulacja art. 100c ustawy o pomocy miała zastosowanie do wszystkich wymienionych w niej postępowań, dotyczących cudzoziemców w okresie od wejścia w życie powołanego przepisu do końca roku 2022 r. - w tym i do skarżącej.

Orzeczenie jest prawomocne.

3. Postępowanie egzekucyjne

3. 1. Zarzut nieistnienia obowiązku w egzekucji administracyjnej

Przedmiotem kontroli Sądu w sprawie sygn. akt I SA/Bd 438/22 było postanowienie organu, utrzymujące w mocy postanowienie wierzyciela oddalające zarzuty zobowiązanej. Skarżąca podniosła zarzut nieistnienia obowiązku z uwagi na fakt, że egzekwowane należności nie dotyczą składek na ubezpieczenie społeczne strony, lecz jest to kwota zasądzona na podstawie art. 415 § 3 kodeksu postępowania karnego w wyroku sądu karnego, wobec czego niedopuszczalna jest droga egzekucji administracyjnej, a ponadto wskazała na przedawnienie.

Sąd wyjaśnił, że niedopuszczalność egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji musi wynikać z przepisów prawa, wyłączających w ogóle możliwość egzekucji obowiązku w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2022 r., poz. 479, dalej: u.p.e.a.), bądź prowadzenia egzekucji w stosunku do osoby posiadającej konkretne przymioty. Egzekucja w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji może być niedopuszczalna ze względów przedmiotowych w szczególności, gdy obowiązek podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy kodeks postępowania cywilnego i ze względów podmiotowych, co do zasady wobec osób, które korzystają z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych, i w zakresie przewidzianym przez ustawy, umowy lub powszechnie ustalone zwyczaje międzynarodowe nie podlegają orzecznictwu organów polskich. Z niedopuszczalnością egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji mamy więc do czynienia, gdy w sprawie wystąpiła okoliczność wykluczająca możliwość prowadzenia postępowania egzekucyjnego ze względów formalnych podmiotowych lub przedmiotowych. Niedopuszczalność ta ma więc charakter generalny i bezwarunkowy, niezależny od konkretnego postępowania egzekucyjnego lub zabezpieczającego i aktualny zawsze, w każdym postępowaniu. Niedopuszczalność musi wynikać z przepisów prawa, wyłączających w ogóle możliwość przymusowej realizacji obowiązku lub jego zabezpieczenia w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji bądź prowadzenia egzekucji w trybie przepisów tej ustawy w stosunku do osoby posiadającej konkretne przymioty (por. wyrok NSA z 9 grudnia 2020 r., II FSK 2257/18).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd podniósł, że zasadnie zobowiązana wskazywała w toku postępowania, że dochodzona przez organ kwota nie stanowi kwoty składek wpłaconych przez ubezpieczonych rolników (a gdyby nawet taką była, to egzekucja nie mogłaby być skierowana do skarżącej), lecz jest to kwota zasądzona wyrokiem sądu karnego na rzecz organu, od oskarżonej. Prawomocny wyrok sądu rejonowego, po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności, został wnioskiem skierowany do komornika sądowego celem wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

Egzekucji administracyjnej podlegają obowiązki szczegółowo wymienione w art. 2 § 1 u.p.e.a. Stosownie zaś do art. 3 § 1 u.p.e.a. egzekucję administracyjną stosuje się do obowiązków określonych w art. 2, gdy wynikają one z decyzji lub postanowień właściwych organów, albo - w zakresie administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego – bezpośrednio z przepisu prawa, chyba że przepis szczególny zastrzega dla tych obowiązków tryb egzekucji sądowej. Zatem zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie nie istniał obowiązek, który mógłby być egzekwowany w drodze egzekucji administracyjnej. Wobec stwierdzenia braku możliwości egzekwowania należności orzeczonych wyrokiem sądu karnego w trybie administracyjnym – w ocenie Sądu - bezzasadne było rozważanie kwestii przedawnienia tych należności.

W tej sytuacji za zasadny Sąd uznał podniesiony przez skarżącą zarzut z art. 33 § 2 pkt 1 i stwierdził, że wierzyciel stosownie do art. 34 a u.p.e.a. powinien wystąpić do organu egzekucyjnego o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

Orzeczenie jest prawomocne.

ROZDZIAŁ III

WYMIERZONE GRZYWNY

Wpływ i załatwienia wniosków o wymierzenie grzywny obrazuje poniższa tabela zawierająca dane odnoszące się do 2023 r.

Rodzaj grzywny/sumy pieniężnej	Wpływ wniosków/skarg o wymierzenie grzywny/wniosków o przyznanie sumy pieniężnej	ZAŁATWIONO								
		Ogółem (wymierzenia, oddalenia, inne)	Wymierzono grzywnę			Suma pieniężna przyznana od organu na rzecz skarżącego			Oddalono wniosek/skargę o wymierzenie grzywny/wn. o przyznanie sumy pieniężnej	W inny sposób
			na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone grzywny	na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone sumy pieniężne		
grzywna z art. 55 § 1 p.p.s.a.	17	30	15		6200 zł				4	11
grzywna z art. 64c § 6 p.p.s.a.										
grzywna z art. 112 p.p.s.a.										
grzywna z art. 145a § 2 p.p.s.a.										
grzywna z art. 145a § 3 p.p.s.a.										
grzywna z art. 149 § 2 p.p.s.a.	30	45	2		10000 zł				25	18
grzywna z art. 151a § 1 p.p.s.a.										
grzywna z art. 154 § 1 p.p.s.a.	4	1								1
grzywna z art. 155 § 3 p.p.s.a.										
suma pieniężna z art. 145a § 3 p.p.s.a.										
suma pieniężna z art. 149 § 2 p.p.s.a.	33	44				7		7500 zł	22	15
suma pieniężna z art. 154 § 7 p.p.s.a.	1	1								

ROZDZIAŁ IV

POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE

Postępowanie mediacyjne i uproszczone

W 2023 roku nie przeprowadzono w żadnej ze spraw postępowania mediacyjnego.

WSA w Bydgoszczy podjął rozstrzygnięcia w trybie uproszczonym, w opisywanym okresie w następującym wymiarze:

- sprawy SA 694 – w tym 309 uwzględniono
- sprawy SAB 109 – w tym 58 uwzględniono.

ROZDZIAŁ V

PRAWO POMOCY

Zagadnienia związane z prawem pomocy

W 2023 roku w WSA w Bydgoszczy zarejestrowano łącznie 380 wniosków o przyznanie prawa pomocy, w repertorium SPP.

Wnioski zostały rozpatrzone pozytywnie w całości w 49 sprawach. Sąd uwzględnił prośbę skarżących przyznając prawo pomocy częściowo w 11 przypadkach, natomiast w 61 sprawach wydano postanowienia o odmowie przyznania prawa pomocy.

Lp.	Wniosek o przyznanie pr. pom. w postaci:	Wpłynęło	ZAŁATWIONO					
			Ogółem (kolumny 4-8)	Przyznano prawo pomocy co do całości wniosku	Przyznano prawo pomocy co do części wniosku	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	W inny sposób
1	zwolnienia od kosztów	173	170	25	1	52	52	40
2	ustanowienia pełnomocnika procesowego	41	29	5		9	10	5
3	zwolnienia od kosztów i ustanowienia pełnomocnika procesowego	166	71	19	10		17	25

ROZDZIAŁ VI

POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU

1. Narady

W ubiegłym roku przeprowadzono cotygodniowe narady wydziałowe, podczas których omawiano problematykę orzeczniczą oraz poruszono bieżące sprawy organizacyjne.

2. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe

W 2023 r. sędziowie i asesory sądowi uczestniczyli w następujących spotkaniach:

- konferencja dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych,
- konferencja sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- Seminarium „State Liability” (Odpowiedzialność państwa) .

3. Wydział Informacji Sądowej

Wydział Informacji Sądowej w 2023 r. realizował zadania w zakresie przewidzianym Regulaminem wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych, jak również powierzone sprawy z zakresu udostępniania przez Sąd informacji publicznych w ramach czego odnotowano:

1. ogólna liczba wniosków – 37 ,
2. ilość wniosków o wydanie kopii orzeczenia w trybie dostępu do informacji publicznej – 5,
3. ilość wniosków załatwionych poprzez udzielenie informacji, ze wskazaniem liczby spraw dotyczących wydania kopii orzeczenia – 36,
4. ilość wniosków o udzielenie informacji publicznej załatwionych w formie decyzji administracyjnej ze wskazaniem liczby spraw, w których odmówiono udzielenia informacji publicznej (wraz z podstawą prawną odmowy), umorzono postępowanie, a także spraw, w których odmówiono przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania – 0,

5. ilość wydanych decyzji o warunkach ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego lub o wysokości opłat – 0.

Do Wydziału wpłynęło 55 pism, w ramach petycji, skarg i wniosków. W żadnej ze spraw, nie potwierdziły się formułowane w ramach skarg i wniosków zarzuty dotyczące działalności Sądu.

Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy wykonywał zadania określone w § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz. U. poz. 1177 z późn. zm.), w zakresie informowania osób zainteresowanych o właściwości sądu oraz o stanie spraw załatwianych w sądzie i udostępniania im do wglądu akt spraw, udostępniania informacji publicznej, prowadzenia spraw petycji, skarg i wniosków, sprawozdawczości statystycznej, obsługi rzecznika prasowego.

Ponadto Wydział Informacji Sądowej prowadził stronę podmiotową Biuletynu Informacji Publicznej tut. Sądu.

W ramach realizacji obowiązku wynikającego z art. 139 § 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.), w czytelni akt WSA w Bydgoszczy udostępniano wyroki tutejszego Sądu wydane na posiedzeniu niejawnym.

Zadania informacyjne były również realizowane w ramach współpracy z ministerstwami i organami centralnymi, terenową administracją rządową, organami jednostek samorządu terytorialnego oraz organami ochrony prawnej (sądami powszechnymi, policją i prokuraturą). W omawianym okresie udzielono w tym trybie 8 pisemnych odpowiedzi na zapytania.

W roku 2023 Wydział Informacji Sądowej przesłał 87 orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy do publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

ROZDZIAŁ VII

DANE TELEADRESOWE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy

Jana Kazimierza 5
85-035 Bydgoszcz
tel. centrala: 52 3762419

Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy

Sędzia WSA Leszek Tyliński
e-mail: Prezes@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Sekretariat Prezesa:

Julita Petr-Krzyżanowska
tel.: 52 3762414
fax.: 52 3762462
e-mail: sekretariat@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Dyrektor Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy

Elżbieta Obrębska
tel.: 52 3762408
e-mail: eobrebska@bydgoszcz.wsa.gov.pl

I Wydział Orzeczniczy

Przewodniczący Wydziału:

Wiceprezes Sądu Sędzia WSA Jarosław Szulc

Zastępca Przewodniczącego Wydziału:

Sędzia WSA Halina Adamczewska-Wasilewicz

Kierownik Sekretariatu Wydziału I:

Beata Banachowicz
tel.: 52 3762418
fax: 52 3762445
e-mail: wydzial.pierwszy@bydgoszcz.wsa.gov.pl

II Wydział Orzeczniczy

Przewodniczący Wydziału:

Prezes Sądu Sędzia WSA Leszek Tyliński

Zastępca Przewodniczącego Wydziału:

Sędzia WSA Elżbieta Piechowiak

Kierownik Sekretariatu Wydziału II:
Małgorzata Kraus
tel.: 52 3762417
fax: 52 3762473
e-mail: wydzial.drugi@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Wydział Informacji Sądowej

Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy:

Sędzia WSA Anna Klotz
tel.: 52 3762405

Kierownik Sekretariatu Wydziału Informacji Sądowej:

Miłosława Kubis-Greń

tel.: 52 3762421

fax: 52 3762464

e-mail: informacja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Informacja o sprawach w toku, o właściwości sądu oraz wnioski dotyczące działalności sądu:

tel.: 52 3762406, 3762421

fax: 52 3762464

e-mail: informacja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Informatycy:

tel.: 52 3762420

tel.: 52 3762422

e-mail: informatyk@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Oddział Spraw Ogólnych i Osobowych

Kierownik Oddziału Spraw Ogólnych i Osobowych:

Ewa Hermanowska

tel.: 52 3762408

fax: 52 3762425

e-mail: ehermanowska@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Oddział Administracyjno-Gospodarczy

Kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego:

Ewa Majchrzak

tel.: 52 3762456

fax: 52 3762431

e-mail: emajchrzak@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Archiwum:

Kierownik Archiwum

Karolina Bonczkowska

tel.: 52 3762490

Oddział Finansowo-Budżetowy

Główny Księgowy:

Anna Latzka

tel.: 52 3762415

fax: 52 3762509

e-mail: ksiegowosc@bydgoszcz.wsa.gov.pl

ROZDZIAŁ VIII

TABELE

1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2023 r.

Sprawy SA

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	165	703	696	149	534	13	172
II Wydział	521	1451	1426	113	1294	19	546
RAZEM	686	2154	2122	262	1828	32	718

Sprawy SAB

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	1	11	10	0	9	1	2
II Wydział	69	195	192	1	189	2	72
RAZEM	70	206	202	1	198	3	74

Sprawy SO

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	0	23	17	0	17	0	6
II Wydział	6	33	27	0	26	1	12
RAZEM	6	56	44	0	43	1	18

Ogółem	762	2416	2368	263	2069	36	810
---------------	------------	-------------	-------------	------------	-------------	-----------	------------

2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2023

L. p.	Symbol sprawy	Rodzaje spraw	wpływ	% ogółu wpływu
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	128	5,9
2	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	108	5
3	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	15	0,7
4	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego. Imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	35	1,6
5	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	2	0,1
6	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	25	1,2
7	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	41	1,9
8	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	393	18,2
9	612	Sprawy geodezji i kartografii	20	0,9
10	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	55	2,6
11	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	51	2,4
12	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	133	6,2
13	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	22	1
14	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	36	1,7
15	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	32	1,5

16	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	90	4,2
17	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	13	0,6
18	622	Instytucje ubezpieczeniowe i działalność ubezpieczeniowa	1	0,05
19	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	1	0,05
20	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	77	3,6
21	628	Status Kościołów i związków wyznaniowych	1	0,05
22	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	1	0,05
23	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	5	0,2
24	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	1	0,05
25	632	Pomoc społeczna	524	24,3
26	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	17	0,8
27	634	Sprawy kombatanatów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	2	0,1
28	635	Kultura fizyczna, sport i turystyka	23	1,1
29	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	3	0,1
30	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	17	0,8
31	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	14	0,6
32	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	14	0,6
33	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	163	7,6
34	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	91	4,2

3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2023

L. p.	Symbol sprawy	Rodzaje spraw	wpływ	% ogółu wpływu
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	17	8,2
2	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	1	0,5
3	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwiska, obywatelstwo, paszporty	1	0,5
4	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	5	2,4
5	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	1	0,5
6	612	Sprawy geodezji i kartografii	1	0,5
7	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	7	3,4
8	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	1	0,5
9	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	1	0,5
10	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	4	1,9
11	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	5	2,4
12	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	3	1,5
13	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	1	0,5
14	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	28	13,6

15	632	Pomoc społeczna	5	2,4
16	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	1	0,5
17	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	1	0,5
18	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	6	2,9
19	648	Sprawy i zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	107	52
20	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	7	3,4
21	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	3	1,5

4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpływieniem skargi

L.p.	Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	ZAŁATWIONO						Zamknięto	Łącznie załatw., w tym zamkn. /kol.4 i 10/	Pozostało na następny okres
				Ogółem	Wyłączono o sędzię	Oddalono wniosek o wyłączenie sędziego	Wymierzono grzywnę	Oddalono wniosek o wymierzenie grzywny	W inny sposób			
	1	2	3	5	6	7	8	9	10	11		12
1	Ogółem	6	56	43	1	0	7	4	31	1	44	18
	z wniosku o wymierzenie organowi grzywny (art. 55 § 1 p.p.s.a.)	6	41	35			7	4	24		35	12
	z wniosku o wymierzenie organowi grzywny (art. 64c § 6 p.p.s.a.)											
	z wniosku o wyłączenie sędziego		1	1	1						1	
	inne		14	7					7	1	8	6

5. Terminowość załatwiania spraw

L.p.	Rodzaj sprawy	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres							
		razem (3-9)	do 2 miesięcy	powyżej 2 miesięcy do 3 miesięcy	powyżej 3 miesięcy do 4 miesięcy	powyżej 4 miesięcy do 6 miesięcy	powyżej 6 miesięcy do 12 miesięcy	powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy	powyżej 24 miesięcy
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	SA	2122	432	511	369	482	288	37	3
2	SAB	202	30	42	56	52	20	2	-

6. Wpływ skarg kasacyjnych

Lp.	Rodzaj sprawy	Wpłynęło		Odrzucono skargę kasacyjną	Umorzono postępowanie kasacyjne w trybie art. 178a p.p.s.a.	Uchylono zaskarżony wyrok lub postanowienie i rozpoznano sprawę w trybie art. 179a p.p.s.a.	Przekazano do NSA
		Razem	w tym od orzeczeń wydanych w trybie art. 179a p.p.s.a.				
	1	2	3	4	5	6	7
1	SA	469	-	27	-	-	437
2	SAB	8	-	-	-	-	9
3	SO	-	-	-	-	-	-

7. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów

Lp.	Nazwa organu	Wpływ	Załatwiono wyrokiem		% udział skarg uwzględnionych	
			Ogółem	Uwzględniono	w ogóle skarg na akty i czynności danego organu załatwionych wyrokiem	w ogóle spraw załatwionych wyrokiem
1	Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej	81	97	68	70%	3,8 %
2	Główny Inspektor Transportu Drogowego	16	15	4	27 %	0,2 %
3	Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego	14	9	3	33 %	0,2 %
4	Prezes Narodowego Funduszu Zdrowotnego	13	7	4	57 %	0,2 %
5	Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych	70	41	26	63 %	1,4 %
6	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy	343	297	136	46 %	7,6 %
7	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Toruniu	276	232	108	46 %	6 %
8	Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Włocławku	182	152	61	40 %	3,4 %
9	terenowe organy administracji rządowej woj. kujawsko - pomorskie	407	316	98	31 %	5,5 %
10	Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy	258	185	57	31 %	3,2 %
11	inne organy	356	197	84	43 %	4,7 %